

MĚSÍČNÍK FRYŠTÁCKÉ FARNOSTI

18. ROČNÍK - KVĚTEN 2020 - ČÍSLO 193

FARNÍČEK

Připravuje se obnovení náboženských obřadů

ÚVODNÍ SLOVO

Milé sestry a bratři, čtenáři Farníčku,

prožíváme nejkrásnější období liturgického roku, padesátidenní dobu velikonoční tím nejneobvyklejším způsobem. Je to životodárné společenství s Kristem vzkříšeným a lidmi, kterým se zjevuje. Ale velmi mi chybí, že to nemůže být s vámi křesťany současné doby tváří v tvář, naživo nejen „virtuálně.“ Ale možná nám tím chce Ježíš říci něco mimořádně důležitého.

Přemýšlejme, zkoumejme, ptejme se ho, co nám chce říci, mně říci!

My salesiáni zde naše komunita jsme každý den s ním hned zrána při rozjímání jeho slova a modlitbě breviáře. A pak ve slavení eucharistie v miniaturní skupince. A pak v každodenních pracovních úkolech, jídle, povídání i zábavném rozptýlení při kanastě. A také jsme se všichni hodně vnořili do četby.

Já do četby katolického týdeníku s mimořádně kvalitními a aktuálními články. V březnu jsem se vnořil do úžasné vyprávěčsky i obsahově bohatého „životopisu“ o sv. Josefovi, Stín otce. Pak jsem četl krásnou – ale drsnou a náročnou knihu Aleny Mornštajnové – Hana. Ta byla jako ušitá do závěru doby postní. Pak se mi dostal do ruky velice hluboký a hutný rozhovor s farářem Mariánem Kuffou. To je osobnost hluboce velikonočního křesťana. Jako „zelenočtvrteční“ dar jsme všichni kněží dostali útlou knížečku od papeže Františka „Pomazání olejem radosti.“

Jsou to promluvy z několika let k nám kněžím na zelený čtvrtek. Taky síla!

Ale teď k realitě života ve farnosti. Můžeme se pomaličku „nasoukávat“ do kostela. Dnes 15, pak 30, následně 50 osob a od 8. června neomezeně. Takže se opět rozběhne příprava na první svaté přijímání, které bude- dá-li Pán v neděli 14. června. Mezi tím proběhne nověna k Duchu svatému, adorační den farnosti a Noc kostelů. O všem se více dočtete na jiných místech Farníčku. Světce měsíce – sv. Vojtěcha postihl stejný osud jako před tisíci roky. Moc jsme se s ním nesetkali. Doufejme, že to lépe dopadne s květnovým světcem sv. Prokopem.

Také bude několik setkání v Roce Písma, které nám přiblíží Krista - Cesta světla, promítání, kurz četby Písma s pracovníky Českého biblického katolického díla.

Ať roste v každém z vás velký hlad po Božím slově i po svátostném chlebě.

A nezapomeňte na očistu srdce!

Všem vám ze srdce žehná o. Josef

PASTORAČNÍ AKTIVITY V KVĚTNU A ČERVNU

Promítání	- III. Dům Slova – pá 15. 5. v 18:50 IV. Cesty Slova – pá 5. 6. v 19:00
Kurz četby Písma	- sobota 6. 6. v 9:00 až 12:00
Cesta světla	- neděle 17. 5. v 16:00
Nověna	- 22. až 30. 5. v 19:00
Noc kostelů	- pá. 12. 6. v 16:30 až 22:30
První sv. přijímání	- neděle 14. 6. v 10:00

OBNOVENÍ NÁBOŽENSKÝCH OBŘADŮ

Česká biskupská konference vítá rozhodnutí Vlády ČR ze 17. dubna 2020, díky kterému se od 27. dubna mohou za určitých podmínek konat veřejné bohoslužby a náboženské obřady.

Bohoslužeb se může od 27. dubna účastnit nejvýše 15 osob, od 11. května by to mohlo být 30 osob a od 25. května maximálně 50 osob, a to za dodržení hygienických pravidel či rozestupů platných kvůli šíření koronaviru. Úplný konec omezení by měl nastat od 8. června.

Představitelé ČBK společně zaslali dopis předsedovi vlády a krizovému štábu, ve kterém žádali o znovuoobnovení bohoslužeb a náboženských obřadů. Další aktivity v této záležitosti podnikal i kardinál Dominik Duka, který vše osobně konzultoval s vedením krizového štábu.

ČBK si uvědomuje, že ne ve všech farnostech bude možné obnovit bohoslužby s omezeným počtem věřících, protože není snadné regulovat počet účastníků mší tak, aby byla dodržena nařízení vlády (především jde o velké farnosti ve městech atd.) Je tedy na administrátorech farností, zda, případně jak, toto rozhodnutí zrealizují. Pro věřící budou i nadále platné přenosy bohoslužeb online, v televizi a v rozhlasu až do úplného zrušení omezení (8. června).

PRÁVIDLA PRO UVOLŇOVÁNÍ OMEZENÍ TÝKAJÍCÍ SE BOHOSLUŽEB:

V bohoslužebném prostoru (kostele, sboru apod.) musí lidé dodržovat minimální rozestupy dva metry mezi účastníky bohoslužeb (s výjimkou členů v rámci jedné rodiny nebo jinak propojených osob), což s sebou přináší omezení počtu účastníků bohoslužeb. Účastníci si před vstupem do bohoslužebného prostoru povinně vydesinfikují ruce.

Všichni účastníci bohoslužeb mají roušku vyjma okamžiku přijetí Eucharistie

Vynechává se pozdravení pokoje a žehnání se svččenou vodou a obdobné obřady

Duchovní si desinfikuje ruce minimálně před začátkem bohoslužby, před podáváním Eucharistie a po ní

Délku bohoslužby je třeba při zachování liturgických předpisů zbytečně neprodlužovat.

Bohoslužebný prostor je po bohoslužbě řádně vyvětrán a jsou desinfikovány kontaktní plochy (kliky, lavice apod.) Údržbě a čistotě prostoru je věnována mimořádná péče.

Je omezen přístup věřících do dalších míst v kostele mimo hlavní bohoslužebný prostor.

Obdobná pravidla platí pro svatby a křty.

Až do odvolání je zrušen veškerý další program ve farnostech/sborech, který vyžaduje shromažďování lidí.

Kostely mimo bohoslužeb zůstávají otevřené jako obvykle pro osobní modlitbu a individuální duchovní péči.

NEBOJÍM SE - VÍM, KOMU JSEM UVĚŘILA

Lhala bych, kdybych řekla, že nikdy nemám strach. To snad může tvrdit jen člověk emočně zcela zploštělý, člověk bez lásky, bez vztahů. Ze své vlastní smrti ale strach opravdu nemám. Jsem už totiž ve věku, kdy s ní - nezávisle na pandemii - logicky musím počítat každý den. To ovšem neznamená, že před ní nemám respekt. Určitě chci umřít v milosti posvěcující. Proto, nakolik to záleží na mně, k tomu průběžně a pravidelně využívám všechny dostupné prostředky, včetně svátostí. Ty mě před strachem spolehlivě chrání. Jenže nejsem ostrov.

V rodině máme dvě smrtelné autonehody (sestra ve 31 letech, synovec ve 45). Taková osobní zkušenost člověka poznamená na celý život. Od té doby, a je tomu už 45 let, pocítím strach o své blízké pokaždé, když se někdo z nich nevrátí z cest v domluvený čas. Z kancionálu mám opsanou modlitbu za dobrou smrt (č. 036) od papeže sv. Pia X., ale tu se za ně v téhle vyhocené situaci nikdy nemodlím. Ani mi vlastně nepřijde na mysl. Posílám jim na pomoc svého anděla strážného, modlím se obvykle růženec a snažím se zachovat klid. Neříkám, že se mi to úplně daří. Úleva a pokoj se ve mně rozhostí až v okamžiku, kdy přijde SMS: „Jste doma.“ Ze zkušenosti bohužel vím, že ta SMS přijít nemusí...

Jak to tedy řeším, abych se ze strachu nezbláznila nebo neskončila na práškách? Přirovnám to k léčbě fyzické bolesti v hospicích. Tam se snažíme udržovat v nemocném optimální hladinu analgetika (ani menší, ani zbytečně velkou) a tím návratu předvídatelné bolesti předcházet. Říkáme tomu kontinuální (rovnoměrná) léčba bolesti. Když se přesto nečekaně objeví tzv. průlomová bolest, aplikujeme rychle působící lék - například morfium. Tím ji zkrotíme. Výše popsané modlitby a bombardování andělů strážných i všech svátých jsou ve vyhocené situaci účinnou léčbou mého průlomového strachu. Něco jako první pomoc, jako ono morfium. Základem ovšem je dlouhodobá kontinuální léčba mého strachu o blízké. Od smrti své sestry v roce 1975 se denně modlím (a každému vřele doporučuji) onu modlitbu sv. Pia X. Maličko jsem si ji upravila a převedla do množného čísla, aby obsáhla i mé blízké:

Pane Ježíši, přijímám z tvých rukou každý způsob smrti mé i mých blízkých, se vším, co je s ní spojeno. Ale o jedno tě prosím, milosrdný Spasiteli: Nedopust, abychom odešli na věčnost nepřipraveni. Dej nám milost, abychom umírali posilněni a očistěni svátostmi. Ježíši, tobě odevzdávám svou duši i duše všech mých drahých. Ježíši, stůj při nás v hodině naší smrti a dej našim duším mír. Amen.

Z mé širší rodiny už samozřejmě odešlo na věčnost víc lidí. Někteří náhle, nečekané a bez svátostí. Zvláštní je, že jsem o spásu žádného z nich nepocítila ani nejmenší strach, ale naopak velký pokoj - ten, který si člověk sám nevyrobí. Je to, jako kdyby mě Pán chtěl ubezpečit, že mě slyšel a vyslyšel a že má i jiné prostředky, než které zná můj malý rozumek. Víím, komu jsem uvěřila, a proto se nebojím.

Marie Svatošová je autorka je lékařka, publicistka a zakladatelka hospicového hnutí. O strachu ze smrti hovořila s Alešem Palánem v knižním rozhovoru Neboj se vrátit domů (Kalich 2019).

PAPEŽ FRANTIŠEK ODLOŽIL SETKÁNÍ RODIN

Papež František se rozhodl kvůli vypuknutí koronavirové pandemie odložit o rok Světové setkání rodin a Světové dny mládeže.

V prohlášení zveřejněném na konci dubna to potvrdil ředitel tiskového střediska Svätého stolce Matteo Bruni, s tím že se papež František společně s Dikastériem pro laiky, rodinu a život rozhodl odložit Světové setkání rodin a Světový den mládeže.

Světové setkání rodin, které se mělo konat v Římě v červnu 2021, bylo nově naplánováno na červen 2022. Stejně tak se odkládají i příští Světové dny mládeže, které se měly konat v Lisabonu v roce 2022, ty proběhnou až o rok později, v srpnu 2023.

Podle tiskového prohlášení tak bylo rozhodnuto vzhledem k současné zdravotní situaci a jejím dopadům na pohyb a shromažďování mladých lidí a rodin. **www.cirkev.cz**

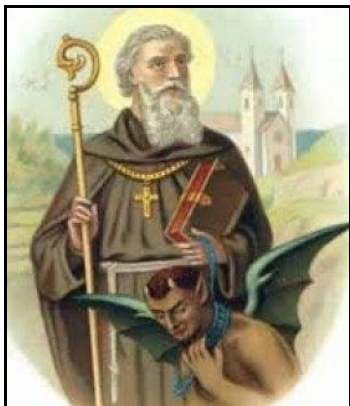
PODLE PAPEŽE STOJÍME PŘED EPOCHÁLNÍ ZMĚNOU

Pět pracovních skupin vytvořených vatikánským Úřadem pro integrální lidský rozvoj se připravuje na situaci post-koronavirus. Jejich úkolem je podporovat místní církve v záchraně lidských životů a pomoci nejchudším, ale také připravit se na nadcházející krize, říká v rozhovoru pro Vatican News kardinál Peter Turkson.

Podle prognóz Mezinárodního měnového fondu poklesne hrubý světový produkt v letošním roce o 3%, což by znamenalo větší propad než za velké krize 30. let minulého století. Prefekt vatikánského Úřadu pro integrální lidský rozvoj mluví o "krizi, kterou bude následovat další a ještě další", o procesu, "v němž budeme nuceni naučit se pomalu a bolestně pečovat o náš společný dům, jak tomu prorocky učí papež František v encyklice *Laudato si'*". "Svatý otec nám svěřil dva hlavní úkoly. První se týká dneška, totiž připravenosti pohotově a okamžitě poskytnout konkrétní podporu ze strany Svätého otce a církve, přispět svým dílem v této krizové chvíli. Týká se to podpory místních církví ve snaze o záchranu lidských životů a pomoc nejchudším. Papež je přesvědčen, že stojíme před epochální změnou, a uvažuje o tom, co nastoupí po této krizi, o ekonomických a sociálních důsledcích pandemie, o tom, čemu se budeme muset postavit a především se zamýšlí nad způsobem, jak by se církev mohla stát pevným bodem pro svět ztrácející orientaci v této nenadálé situaci. Přispívat k této reflexi je druhým zadáním, který jsme dostali. Papež po nás žádá konkrétnost

a kreativitu, vědecký přístup i představivost, univerzální pohled i schopnost porozumět zvláštním lokálním požadavkům." Zabýváme se různými aspekty současné i očekávané krize, od zjišťování reální situace v místních církvích přes problematiku ekologie, ekonomiky, zdraví a sociální bezpečnosti, po vztahy se státy a multilaterální záležitosti. "Pokud se ekonomickou krizí nebudeme zabývat ihned, hrozí, že vyústí v sociální krizi. A hrozí také, že jedna krize bude střídat druhou... Je zapotřebí odvahy a prorockého ducha. Papež o tom jasně promluvil v poselství *Urbi et Orbi*. Nemůžeme si dovolit lhůstevnost, egoismus a rozdělení... Přišel čas uvolnit mezinárodní sankce znemožňující zemím, na něž byly uvrženy, poskytovat adekvátní podporu svým občanům. Přišel čas umožnit všem státům, aby se vyrovnaly s hlavními potřebami této chvíle. Přišel čas snížit, nebo dokonce zcela prominout, dluhy zatěžující bilance nejchudších zemí. Přišel čas sáhnout k inovativním řešením, čas s odvahou vybědnout ke globálnímu a okamžitému klidu zbraní ve všech částech světa.

SVĚTEC MĚSÍCE – SVATÝ PROKOP (Kateřina Lachmanová)

Svatý Prokop se podle tradice narodil někdy po roce 970 do zemanské rodiny na tvrzi v Chotouni (mezi Českým Brodem a Kouřimí). Otec se jmenoval Vít (Vojslav) a matka zřejmě Božena. Rodiče mu dopřáli kvalitní vzdělání ve slovanském jazyce u kněží na Vyšehradě. Stal se knězem, přestože byl ženatý a měl syna Jimrama; v té době nebylo kněžství nutné spojeno s celibátem. Kněžský úřad v té době poskytoval dobré postavení ve společnosti, slušné příjmy a všeobecnou úctu, žádné přísné mravy se nevyžadovaly. Mnozí kněží v té době žili takto vlažně. Prokopa to však neuspokojovalo, loužil po hlubším vztahu s Bohem,

a proto se rozhodl uchýlit se do kláštera. Později vstoupil do pražského Břevnovského kláštera, založeného v nedávné době svatým Vojtěchem, a přijal za svou řeholi svatého Benedikta. Avšak již v roce 995 po vyraždění Slavníkovců odchází do samoty, aby žil jako poustevník. Nejdřív se uchýlil do jeskyně v Dalejích u Jinonic, ale kolem roku 1009 odešel do hlubokých posázavských hvozďů, kde se usadil natrvalo. Žil přísným asketickým životem, modlil se a tvrdě pracoval. Podobně jako svatý Antonín a mnozí další předchůdci v mnišském životě musel i on bojovat s Božím nepřítelem, legendy o svatém Prokopovi popisují tyto zápasy symbolicky, ale přitom dost výmluvně:

z jeskyně, v níž se měl usídlit, vyhnal tisíc démonů. Je zřejmé, že sloužil i jako exorcista. Lidé k němu přicházeli zblízka i zdáli, aby se modlil za jejich uzdravení a osvobození od zlých duchů. Mnohá vyobrazení znázorňují výjev, jak Prokop zapřáhne vzpouzejícího se ďábla do pluhu a vyoře s ním hlubokou brázdou. Jde o symbolické vyjádření reálné moci služebníka Kristova nad silami zla. Jak se Božím mužům stává, po nějaké době ho začali vyhledávat lidé z okolí, aby jej prosili o radu nebo o modlitbu. Také se okolo něj začali shromažďovat první učedníci, mezi nimi i jeho vlastní syn Jimram a synovec Vít. Vznikla prostá, ale originální mnišská komunita s kostelíkem Panny Marie a Jana Křtitele. Mniši žili podle řehole svatého Benedikta, ale sloužili slovanskou liturgií. Legendy vypráví o setkání svatého poustevníka s knížetem Oldřichem. Kníže byl v posázavských lesích na lovu a pronásledoval laň, když mu do cesty vstoupil mírný muž v mnišské kutně. Svým zjevem udělal na knížete takový dojem, že padl na kolena, na místě se vyzpovídal a obrátil se. Od té doby za Prokopem jezdil častěji, radil se s ním o osobních i politických záležitostech. Kolem roku 1032 povýšil kníže Oldřich poustevnickou komunitu na konvent, a tím došlo k založení Sázavského kláštera. Světec zprvu odmítal stát se opatem, ale nakonec se v roce 1033 nechal přesvědčit, knížetem Břetislavem, Oldřichovým synem. Své spolubratry vedl otcovsky stejnou duchovní cestou, jakou se ubíral on sám, v opravdovém vztahu s Bohem, v pokoře a lásce. Nestrpěl obřadnictví bez ducha pod rouškou zbožnosti. Legenda zachycuje příběh, jak potrestal jednoho ze sázavských kněží, když při mši pro veřejnost schválně zpíval velmi vysoko a strojeně, aby se „předvedl“.

DOKONČENÍ Z PŘEDCHÁZEJÍCÍ STRANY

Když Prokop umíral, v klášteře zrovna pobýval jeden nemocný člověk. Prokop mu řekl, aby zůstal ještě den a po jeho smrti si vzal jeho plášť. Po obléknutí světcova pláště se nemocný uzdravil. Svátý Prokop pokojně skonal 25. března 1053, na svátek Zvěstování Panny Marie. Těsně před smrtí si nechal zavolat své spolubratry a předpověděl jim mnoho věcí, které se později skutečně staly. Pověst o jeho svatosti se brzy rozšířila, podpořena mnoha zázraky na jeho přímluvu. Český král Přemysl Otakar I. světce ihned přiřadil k zemským patronům. Úcta ke svátému Prokopovi ožila i za Karla IV., který chtěl oživit tradici slovanské liturgie a založil v pražských Emauzích klášter, kam pozval osmdesát benediktinských mnichů z Dalmácie. Klášterní chrám byl zasvěcen P. Marii, sv. Vojtěchovi, Cyrilu a Metodějovi a sv. Prokopovi.

Na přímluvu svátého Prokopa stále přibývají další zázraky. Je patronem České země, horníků, zemědělců nebo vinařů. Je vzýván v prosbách o uzdravení a osvobození od démonického útlaku. Nejčastěji bývá zobrazován jako poustevník, jindy s opatskou berlou a klášteřem, často také s řetězem, na kterém drží spoutaného ďábla.

Z KOMENTÁŘE SVATÉHO EFRÉMA, JÁHNA,

K EVANGELNÍ HARMONII »DIATESSARON« (1, 18-19: Sch 121,52-53)

Boží slovo je nevyčerpatelným zdrojem života

Bože, kdo by mohl zcela proniknout bytí jen jediný z tvých výroků? Toho, co zůstává mimo, je mnohem víc než toho, co jsme s to pojmout. Je to, jako když žízniví pijí z pramene. **Boží slovo je mnohostranné a ti, kteří je přijímají, k němu přistupují z mnoha hledisek.** Pán vykreslil své slovo mnoha barvami, aby každý, kdo se jím zabývá, na něm našel něco, co jej uchvátí. Ukryl ve svém slově nejrůznější bohatství, abychom z něho všichni ve svém užili a mohli něco pro sebe vytěžit.

Boží slovo je stromem života, který ti ze všech stran nabízí své požehnané plody, a je jako skála, která se otevřela na poušti a všem kolem poskytla duchovní nápoj. Apoštol říká: *Jedli duchovní pokrm a pili duchovní nápoj.*

Nikdo, kdo dostane nějaký díl tohoto bohatství, by si neměl myslet, že je v Božím slově pouze to, co získal on. Spíš ať si uvědomí, že z toho všeho, co Boží slovo obsahuje, dokázal vytěžit jen toto málo. A také by proto, že se mu podařilo získat pro sebe jen tuto částku, neměl říkat, že je nějak chudý a neplodný, nebo jím pohrdat, ale spíš děkovat za jeho bohatství, i když je není s to vyčerpat. **Raduj se, že jsi Božím slovem nasycen, a nermuť se z toho, že tě jeho bohatství přesahuje.** Ten, kdo má žízeň, se přece raduje z toho, že může pít, a nermoutí se z toho, že nemůže vypít celý pramen. **Pramen má zdolat tvou žízeň, a ne aby tvá žízeň zdolala pramen.** Když totiž uhasíš žízeň, aniž vyčerpáš pramen, můžeš pít znovu, až zase dostaneš žízeň. Kdežto kdybys zahnal žízeň tím, že bys celý pramen vypil, tvé vítězství by ti bylo jen ke škodě.

Děkuj za to, cos dostal, a nelituj toho, co zůstalo zatím nevyužito. Cos dostal a čeho jsi dosáhl, je tvůj podíl; co zbylo, je tvé dědictví. Cos nemohl pro svou nedostatečnost dostat najednou, dostaneš jindy, jen když vytrváš. **Nechťj ve své chtivosti zhltnout naráz, co najednou zhltnout nelze. Ale také nebuď líný postupně čerpat z toho, co můžeš.**

vybral o. Josef

NOVÉNA K DUCHU SVATÉMU

Svatodušní novéna (novem = devět) je „matkou“ všech novén v rámci lidových pobožností v církvi. Poprvé devět dní před letnicemi Ježíšovi učedníci „jednomyslně setrvali v modlitbách spolu se ženami a Ježíšovou matkou Marií a s jeho příbuznými“ (Sk 1,14) Přizvěme tedy i my Pannu Marii, aby se modlila spolu s námi o nové Letnice v našem životě, v životě naší rodiny, naší farnosti, celé církve v naší zemi.

Svatodušní novéna je velmi vhodné, žádoucí konat každý rok devět dní před slavností Soslání Ducha svatého.

Jak to bude letos v naší farnosti? Od pátku 22. května až do soboty 30. května bude každý den hned po bohoslužbě následovat asi 20 minut zpěvu, Písma, modliteb k Duchu svatému. Střídat se budou ve vedení jednotlivé skupinky lidí, kteří dostanou na určený den potřebné písemné texty.

Všichni jste zváni, ale vím, že to pro velkou většinu z vás není možné být v kostele každý den. Ale je možné každý den se pomodlit doma třeba v rámci večerní modlitby buď tuto novénu (bude na stolečku pod kůrem) nebo alespoň desátek růžence „Ježíš, který nám Ducha svatého seslal,“ či některý z hymnů k Duchu svatému k Kancionálu.

Novéna vyvrcholí svatodušní vigílií v sobotu 30. května ve 21:00 v kostele.

Svatodušní vigílie má podobnou strukturu jako vigílie velikonoční – čtení, žalm, modlitba a zakončíme ji obnovou svátosti biřmování.

Na toto vyvrcholení novény jste v hojném počtu zváni.

o. Josef

PROSBY ZA DÉŠŤ

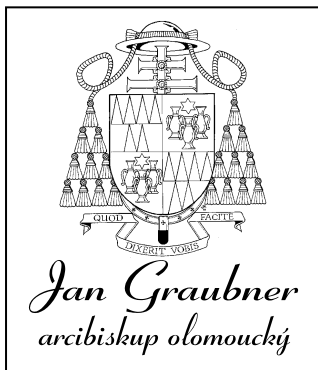
Všem farnostem Arcidiecéze olomoucké

Draží bratři,

současná epidemie nejen ochromila náš život a působení, ale i upoutala naši pozornost tak, že si téměř nevšímáme mimořádného sucha, které je horší, než v předchozích letech, a kromě jiného hrozí mimořádná neúroda.

Naši předkové slavivali jarní prosebné dny (suché dny) před svátkem svatého Marka s posty a procesím do polí, kdy prosili za příhodný déšť a požehnanou úrodu.

I když nemůžeme konat prosebná procesí, vyjděte si, prosím, do polí sami na procházku a modlete se cestou. K podobným soukromým vycházkám s modlitbou vyzvěte i své farníky.

Lze použít Benedikcionál či Pastorační pomůcku pro veřejné pobožnosti a vzít s sebou svěcenou vodu. Ve vhodný liturgický den lze použít i zvláštní mešní formulář. Také připomínám brožurku modliteb a písní za déšť. Ty by bylo dobré používat často v kostele, i když nás tam může být jen málo. S vděčností za vaše osobní zapojení do těchto proseb i získání farníků pro tento úmysl všem ze srdce žehná

+Jan Graubner

KNIHA O AKCI „K“

Dne 13. dubna 1950 přepadla komunistická Státní bezpečnost v rámci "akce K" mužské kláštery na území celého Československa. Tímto začala likvidace mužských klášterů v socialistickém Československu. Řeholníci byli internováni a budovy zabavila do správy státní moc. Dějiny ale nakonec (opět) ukázaly, že Ježíšovo dílo lze pronásledovat, škodit mu, ale nelze ho zničit...

Vzpomínky přímých účastníků zásahu akce K

Přepadli nás jedné pozdní dubnové noci

(P. Martin František Vích)

V roce 1950 StB zlikvidovala kláštery v tzv. "Akci K". Vy jste to prožil v Českých Budějovicích...

Přepadli nás jedné pozdní dubnové noci. Rychle jsme si museli spakovat pouze to nejnnutnější. Na dvoře bylo připraveno nákladní auto, autobus směr Hejnice čekal kdesi za městem. Už jsem seděl se spolubratry na korbě, a najednou slyším: „Vích ven!“ Tíše se ve mně ozvalo: „Co ode mě chtějí, Pane Bože!?“ Jeden z estébáků, který mi později pomáhal, mi řekl: „Máte dělnický původ, zůstanete tady, abyste uklidnil lidi, až přijdou ráno do kostela.“ Byla to hrozná noc. Estébáci rabovali v každé místnosti, hledali peníze a starožitnosti. Knihy a doklady z knihovny házeli z okna na nákladák-...

Kdy došlo k vašemu definitivnímu zatčení?

K mému definitivnímu zatčení došlo pak 21. srpna 1953. Šel jsem do zpovědnice, u níž čekali chlapci Holečkovi, chystající se druhý den k prvnímu svatému přijímání, a nevěsta, která se měla vdávat. Sotva jsem otevřel dvířka zpovědnice, chopil se kdosi mých rukou, nasadil mi pouta a táhl mě ven. Potom mi zavázali oči a strkali mě z kostela. Ještě jsem slyšel hlasitý křik chlapců. Následoval více než čtyřadvacetihodinový výslech. Soud se konal za půl roku, na den přesně čtyři roky po mém svěcení. Bylo nás souzeno dvanáct, a hlavou skupiny byl určen P. Stanislav Sasina. Vyfasoval jsem deset roků a ztrátu všeho majetku. Po vynesení rozsudku Sasina vstal, a byť se ho snažili umlčet, řekl: „Raději bych přijal místo třiceti roků smrt, jen kdyby vás všechny propustili!“ A staříček kněz Jenda Sukdolů z Borovan silným hlasem citoval z Ježíšova Horského kázání: „Radujte se a jásejte, když vás budou kvůli mně tupit a pronásledovat!“ Dupot ani křik jeho hlas nepřerušily. V mém bývalém působišti o mně šířili zprávu: „Měli jste faráře, který chtěl prokopat lipenskou přehradu a zaplavit celé Budějovice!“

(Z rozhovoru s P. Martinem Františkem Víchem, který byl odsouzen za údajnou velezradu ve vykonstruovaném procesu na 10 let.)

Podle knihy rozhovorů Miloš Doležal: Prosil jsem a přiletěla moucha, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství.

***Miloš Doležal je také autorem knihy o Josefovi Toufarovi
Jako bychom dnes zemřít měli.***

Z HISTORIE POHŘBIVÁNÍVE FRYŠTÁCKÉM KOSTELE (14. DÍL)

V dnešním dílu našeho seriálu se dostáváme k výčtu zesnulých, kteří byli do krypty ve fryštáckém kostele prokazatelně pohřbeni. Prakticky jediným avšak nejdůležitějším zdrojem, podle něhož mohl být níže uvedený seznam sestaven, jsou staré farní matriky, vedené od roku 1674. Je přitom možné, že se do krypty pohřbívalo i před tímto rokem. Jestli tomu tak skutečně bylo, se kvůli absenci dřívějších matričních zápisů patrně již bohužel nedozvíme.

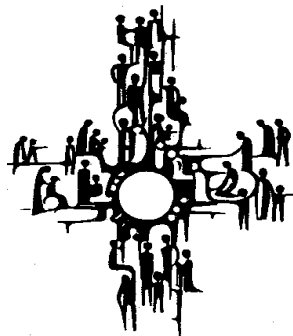
Zcela zjevné však je, že šlo o rodinnou hrobku Minkviců z Minkvicburku. Dokazuje to také kronikářský zápis o úmrtí fryštáckého faráře P. Josefa Pavla Taubera, který zde působil v letech 1731–1735 a zesnul 8. září téhož roku. Podle farní kroniky byl tento kněz pochován „in Parochiali Ecclesia S. Nicolai, in medio templi, ins pedilia, ante cryptam... prosapiae Münzvizb.versus portam ecclesiae, et turris“ (tj. „ve farním kostele sv. Mikuláše, uprostřed chrámu, před kryptou rodu Minkvicburků, naproti vstupu do kostela a věže“). Hrob faráře Taubera se tedy nacházel uprostřed podlahy asi někde před dnešními předními lavicemi. Podstatné je však především to, že se zde píše přímo o minkvicburské hrobce. Kdo v ní byl tedy podle dosud dohledaných matričních záznamů pochován? Zatím neúplnější výčet zesnulých – chronologicky podle data úmrtí – je tento:

- + 20. 7. 1678 **Jan Bedřich II. Minkvic**, pán na Lukově
- + 26. 1. 1696 **František Maxmilián Ledenský**, majitel panství Hovězí
- + 21. 5. 1696 **Julius Ferdinand Minkvic** (věk čtyři roky), syn Jana Bedřicha III. Minkvice, pána na Lukově
- + 7. 10. 1698 **Jan Adam Minkvic** na Klečůvce, bratr Jana Bedřicha III. Minkvice
- + 2. 8. 1699 **Jan Augustin Alex Ignác Minkvic** (novorozenec dva týdny), syn Jana Bedřicha III. Minkvice
- + 7. 6. 1704 **Antonín Jan Josef Minkvic** (věk jeden rok), syn Jana Bedřicha III. Minkvice
- + 9. 6. 1704 **Karel Julius? Josef Antonín Minkvic** (věk čtyři roky), syn Jana Bedřicha III. Minkvice
- + 18. 2. 1705 **Jan Bedřich Minkvic** (věk dvacet let), syn Jana Bedřicha III. Minkvice
- + 27. 8. 1715 **Regina Marie Minkvicová**, roz. Skrbenská, manželka Jana Bedřicha III. Minkvice
- + 9. 6. 1727 **Jan Bedřich III. Minkvic** na Klečůvce
- + 7. 3. 1745 **Rudolf Matyáš Minkvic na Klečůvce**, syn Jana Bedřicha III. Minkvice

Dohledáno bylo tedy zatím celkem 11 osob pohřbených ve fryštácké kryptě. Pokud bychom měli jejich přehled strukturovat do rodinných vztahů, tak šlo o Jana Bedřicha III. Minkvice s jeho manželkou Reginou Marií (jediná zde pohřbená žena), jejich šest synů, z toho čtyři zemřeli v dětském věku. Dále byl v kryptě pohřben také otec a mladší bratr Jana Bedřicha III., a kromě nich pak ještě František Maxmilián Ledenský (Ledenický) jako jediný ne-člen rodu Minkviců z Minkvicburku.

Vít Němec

- 2.5. Památka svatého Atanáše
3.5. 4. neděle velikonoční
10.5. 5. neděle velikonoční
14.5. Svátek svatého Matěje
16.5. Svátek svatého Jana Nepomuckého
17.5. 6. neděle velikonoční
21.5. Slavnost Nanebevstoupení Páně
24.5. 7. neděle velikonoční
26.5. Památka svatého Filipa Neriho
31.5. Slavnost seslání Ducha Svatého

JAK NEJLÉPE PROŽÍT ADORACI?

V eucharistii je skutečně přítomen Ježíš svým tělem a svou krví pod způsobem chleba (hostie). Někdy se hostie umístí do nádherně zdobené schránky, tzv. monstrance. Říká se tomu výstav Nejsvětější svátosti. Kromě svatého přijímání není zde na zemi lepší způsob, jak se Bohu přiblížit. Když klečíme, sedíme nebo jsme jinak přítomni před Kristovým tělem vystaveným v monstranci, můžeme ho uctívat. Pán je nám v této modlitbě velmi blízko. Je u nás fyzicky přítomen. Můžeš se na Ježíše dívat a říct mu cokoli. Všechny své starosti a problémy můžeš vložit do jeho rukou. Jediné, co musíš udělat, je tiše setrvat v blízkosti Ježíše. Na ničem jiném nezáleží. To je tichá adorace. Pouze klečat nebo sedět v kostele a nic nedělat ti může připadat nudné. Ale smyslem adorace je právě toto: nedělat nic a být prostě na místě. Být takto s Ježíšem nám pomáhá pochopit naši naprostou závislost na něm. Veškerá naše činnost je planá, pokud jejím zdrojem není Bůh. Tím, že věnujeme Bohu čas v tiché adoraci, dáváme mu možnost, aby k nám mluvil.

Můžeš se také potichu modlit růženec. Můžeš si číst z modlitební knihy nebo z Bible. Ale nemusíš také dělat vůbec nic a být jednoduše s Ježíšem. Právě o tom je ve skutečnosti adorace. Někdy je Nejsvětější svátost vystavena slavnostním způsobem. Výstav Nejsvětější svátosti začíná a končí za doprovodu zpěvu s kadidlem a společnou modlitbou, kterou vede kněz nebo jáhen.

Ve zvláštní dny má každá farnost adorační den určený biskupem.

NÁŠ DEN JE V NEDĚLI 24. KVĚTNA V KOSTELE OD 11.00 DO 18.00.

Můžete se začít zapisovat na připravený list v sakristii.
Kromě zapsaných může samozřejmě přijít kdokoli další.

OSMISMĚRKA – TESAŘ Z GALILEJE

Před dvěma tisíci lety chodil po naší planetě Zemi mladý muž - tesař z Galileje, jménem Ježíš. Jednoho dne odložil sekeru, začal učit zástupy a prohlašoval šokující věty. Jednou řekl: „Toto mé učení bude kázáno po celém světě všem národům.“ A potom dodal: „Nebe i země pominou, ale slova má nepominou. Tyto provokační věty byly dlouho pokládány za řeči naivního snílka. Jeho učení je dnes přeloženo do více než dvou tisíc tři sta jazyků. Jak to, že Ježíš viděl budoucnost svého učení dva tisíce let dopředu? Jak si zajistil takovou popularitu? Jak to, že ještě po dvou tisících letech má tak obrovský vliv na lidi? Potvrzuje to jeho tvrzení, že je Boží Syn, že je Pánem světa i Pánem dějin. Z jeho učení je jasné, že ví velmi přesně, kam se bude lidstvo ubírat i jak půjdou dál dějiny národů.

Říká, že přijde opět na naši Zem, tentokrát však v moci a slávě, aby soudil lidi.

JEDEN Z VÝROKŮ JEŽIŠE KRISTA JE ŘEŠENÍM OSMISMĚRKY.

S	J	H	Í	A	O	Á	P	J	A
T	S	E	O	T	H	R	V	Á	N
A	S	K	O	T	U	U	T	M	R
V	H	Ř	P	H	S	N	D	A	S
O	L	1	Č	Á	A	A	H	Ř	P
T	U	Š	Z	E	P	K	1	O	A
V	K	T	K	Á	E	O	O	CH	P
P	1	Á	N	O	Ř	C	K	T	A
N	N	L	E	C	E	E	V	O	M
R	O	Z	V	O	J	T	Z	O	J

Tajenku tvoří 19 písmen, která zbydou po vyškrtání těchto slov:

**DUHA, HUSA, KINO, KŘIŠTÁL, MAPA, NÁPAD, NÁVRH, OCET, OVCE, PATRO,
PEŘEJ, PIÁNO, POHNUTÍ, POKOJ, PRUH, ROZVOJ, SHLUK, SKOT, SRNA,
STAV, STOH, TCHOŘ, VLIV, ZÁŘEZ**

FARNÍČEK – ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. MIKULÁŠE VE FRYŠTÁKU

Redakční rada: P. Josef Brtník, Mgr. Pavel Nášel

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST FRYŠTÁK, P. I. STUHLÉHO 25,

763 16 FRYŠTÁK, TEL: 577 911 005

E-mail: farnicek@post.cz, internet: <http://www.farnostfrystak.cz>.

VÝŠLO 2. 5. 2020 V NÁKLADU 200 KS.